zbraní (cvičení služebního) až do opětného nastoupení do práce (§ 5) nedotčeny nároky příslušníků rodiny; rovněž se toto období včítá do doby členství, pokud výše dávek poskytovaných nemocenskou pokladnou jest odstupňována též podle doby členství.

§ 9. — Práva, která příslušejí zaměstnancům na základě ustanovení tohoto zákona, nemohou býti služební smlouvou ani zrušena, ani obmezena.

§ 10. — Vláda se zmocňuje, aby nařízením upravila obdobně zachování pracovních (služebních) poměrů pro případ mobilisace nebo mimořádného povolání zálohy v míru.

§ 11. — (1) Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

(2) Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr sociální péče a ministr národní obrany v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Vyhlášen v částce 29. Sb. z. a n. ze dne 11. dubna 1925.)

Zákon ze dne 3. dubna 1925, č. 65, o svátcích a památných dnech republiky Československé.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — Posavadní předpisy o svátcích platí s výhradou ustanovení § 4 napříště pro tyto dny: 1. leden, 6. leden, Nanebevstoupení Páně, Božího Těla, 29. červen, 15. srpen, 1. listopad, 8. prosinec a 25. prosinec.

§ 2. — Památnými dny republiky Československé jsou: 5. červenec, 28. září, 6. červenec, 1. květen a 28. říjen jakožto státní svátek podle zákona ze dne 14. října 1919, č. 555 Sb. z. a n.

§ 3. — Pro den 28. října platí veškerá ustanovení o nedělích.

Politické (policejní) úřady prvé stolice mohou podle místních poměrů vydati pro veřejné úřady, ústavy, podniky a školy, jakož i pro školy s právem veřejnosti ustanovení směřující k důstojné zevní oslavě tohoto dne.

Neuposlechnutí těchto ustanovení trestají politické (policejní) úřady první stolice (policejní administrativní vrchnosti) pokutou až do 10.000 Kč nebo vězením (uzamčením) do jednoho měsíce. Nedobytná pokuta budiž proměněna v přiměřené vězení (uzamčení) až do jednoho měsíce.

Pokuty plynou do státní pokladny.

§ 4. — Pro ostatní památné dny, jakož i pro dny vyjmenované v § 1 platí předpisy o nedělích, pokud jde o počítání lhůt, a dále vztahují se na ně ustanovení o klidu nedělním, pokud jde o veřejné úřady, ústavy, podniky a školy veřejné, jakož i školy s právem veřejnosti. Vláda může nařízením stanoviti výjimky pro podniky veřejné v zájmu nerušeného jich provozu.

§ 5. — Veškerá dosavadní ustanovení o dnech svátečních, pokud se nesrovnávají s tímto zákonem, jakož i o dnech noremních se zrušují.

Nedotčena zůstávají ustanovení článku 13 zákona ze dne 25. května 1868, č. 49 ř. z., a § 19 zák. čl. LIII:1868. s

§ 6. — Provedení tohoto zákona ukládá se ministru vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

§ 7. — Zákon nabývá účinnosti dnem 15. dubna 1925.

(Vyhlášen v částce 30. ze dne 15. dubna 1925.)

Zákon ze dne 3. dubna 1925 č. 67, kterým se zavádí placená dovolená pro zaměstnance.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — (1) Trvalí zaměstnanci, kteří vykonávají práce nebo služby na základě poměru pracovního nebo služebního, a nevykonávají jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně, mají po jednoročním nepřetržitém zaměstnání v témže podniku nebo u téhož zaměstnavatele nárok na zaměstnavatelem placenou dovolenou k zotavení.

(2) Přerušení zaměstnání po dobu ne delší šesti týdnů staví, avšak nepřerušuje čekací dobu, nastoupil-li zaměstnanec opět práci, nebo službu u téhož podniku neb zaměstnavatele a nebyl-li mezitím jinde zaměstnán.

§ 2. — (1) Dovolená činí šest dnů v roce. U zaměstnanců s delší dobou nepřetržitého (§ 1) zaměstnání v témže podniku (u téhož zaměstnavatele) než deset let zvyšuje se dovolená na sedm dnů a po patnácti letech na osm dnů v roce.

(2) Neděle a svátky připadající do dovolené počítají se do ní a platí se za ně.

§ 3. — (1) Pro určení nároku a výměry dovolené jest rozhodujícím, není-li jinak mezi stranami smluveno, den 1. května, v zemědělství den 1. listopadu běžného roku.

(2) Uděluje-li se zaměstnancům současně dovolená tím způsobem, že se zastaví provoz celého závodu, jest pro toto určení, není-li mezi stranami jinak smluveno, rozhodným den nástupu hromadné dovolené.

§ 4. — Učeň má po půlročním nepřetržitém zaměstnání v témže podniku nebo u téhož zaměstnavatele nárok na placenou dovolenou k zotavení ve výměře osmi dnů v roce, při čemž se neděle a svátky do dovolené započítávají a platí se za ně.

§ 5. — Ustanovení tohoto zákona nevztahují se na sezonní zaměstnance, zemědělské a lesní dělníky na denní plat, dále na domácké dělníky [§ 2 lit. a) zákona ze dne 12. prosince 1919, čís. 29 Sb. z. a n. z roku 1920], na kategorie zaměstnanců, pro které zvláštními zákony dovolená byla stanovena, a na zaměstnance státní, státních podniků a zaměstnance veřejné, jichž dovolená upravena jest předpisy ústředních úřadů státních, neb jinými služebními předpisy.

§ 6. — Vojenská služba a čas, který zaměstnanec ve službě zameškal pro nemoc, úraz nebo z jiné důležité příčiny, týkající se jeho osoby, pokud jí nevyvolal úmyslně neb hrubou nedbalostí, započítává se do doby rozhodné pro nárok a výměru dovolené. Omluvné důvody jest prokázati příslušnými listinami.

§ 7. — Podmínkou pro udělení dovolené jest, aby zaměstnanec v době, která zakládá jeho nárok na dovolenou, stále a správně zachovával dobu pracovní, stanovenou pracovní nebo služební smlouvou. Učňové ztrácejí dále nárok na dovolenou, jestliže z vlastní viny a bez omluvy řádně nenavštěvovali živnostenské školy pokračovací.

§ 8. — (1) Pracovní doba, která v roce, v němž dovolená se uděluje, byla před jejím nastoupením bez důvodné omluvy zanedbána, odečte se od doby dovolené v tomto roce; rovněž pracovní doba, která byla po dovolené takto zanedbána, odečte se od dovolené v roce příštím, a to v obou případech bez náhrady.

(2) V závodech nepřetržitě provozovaných, pokud pracovní den nekryje se s kalendářním dnem, připadá do dovolené tolik směn, kolik by se jich propracovalo v době, určené pro dovolenou.

§ 9. — (1) Zaměstnanci přísluší za dobu dovolené mimo veškeré sjednané přídavky náhrada mzdy odpovídající průměrnému výdělku z posledních čtyř týdnů bezprostředně před nastoupením dovolené podle zásad

§ 12, odst. 2. zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří. Do tohoto průměrného výdělku nezapočítávají se příplatky za práce přes čas a nepravidelné, povahou svojí ojedinělé prémie za zvýšený pracovní výkon.

(2) Náhrada takto vypočtená zvýší se o desetinu, jestliže počet hodin odpracovaných zaměstnancem v továrním podniku během roku před rozhodným dnem (§ 3) zvýšil se o desátý díl nad pravidelnou zákonnou dobu pracovní připadající na dny v závodě jako pracovní zavedené. Zmenší se o desetinu, jestliže klesl počet hodin zaměstnancových o více než o desetinu a o jednu pětinu, jestliže zmenšil se o více než o pětinu pracovních hodin takto stanovených. Doba podle § 6 promeškaná se včítá do pracovní doby.

(3) Naturální požitky, pokud na dobu dovolené se zastavují anebo se nevybéřou, do náhrady se počítají a oceňují se v penězích podle obdoby ustanovení § 11 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n.

(4) Uvedená náhrada je splatná v obvyklý den výplaty; peněžitá hodnota naturálních požitků jest pak splatná předem za celou dobu dovolené.

(5) Dovolená nepřerušuje pracovního poměru a platí se tudíž za dobu dovolené příspěvky sociálně pojišťovací.

§ 10. — (1) Dostal-li zaměstnanec výpověď z práce před nastoupením dovolené, má nárok jen na poměrnou placenou dovolenou, odpovídající pracovní době v roce pro dovolenou rozhodné.

(2) Týž nárok přísluší zaměstnanci, opustil-li práci před nastoupením dovolené z důležitých důvodů, které opravňují jej podle právních předpisů pracovní poměr zrušiti bez výpovědi.

§ 11. — (1) Placená dovolená nepřísluší těm, kteří v roce, kdy na dovolenou by jinak měli nárok, před jejím nastoupením byli propuštěni z práce z důležitých důvodů, které opravňují zaměstnavatele podle právních předpisů zrušiti pracovní poměr bez výpovědi, nebo kteří ji bez důvodu nenastoupili.

(2) Náhrada mzdy podle předcházejících ustanovení nepřísluší osobám, které v době dovolené pracovaly za úplatu pro osoby cizí.

(3) Zaměstnancům, kteří nemajíce nároku na dovolenou, nemohou býti zaměstnáni, poněvadž ostatním zaměstnancům téhož podniku byla udělena dovolená, nepřísluší nárok na náhradu mzdy.

§ 12. — (1) Dovolená udílí se zpravidla v období od 1. května do konce září mimo podniky sezonní, zejména zemědělské.

(2) Rozvrh dovolené určuje správa závodu (zaměstnavatel) po úradě s předsedou závodního výboru (jeho zástupcem), není-li závodního výboru, s důvěrníkem zaměstnanců, není-li ani tohoto, s nejstarším zaměstnancem se zřetelem na nerušený provoz, povahu závodu a způsob práce.

(3) Dovolené buďtež udíleny zpravidla v nepřetržité souvislosti, ve zvláštních případech ve dvou obdobích. Jednotlivý zaměstnanec z vlastní vůle a v dohodě se zaměstnavatelem může si vybrati dovolenou po částech a v různých obdobích.

(4) Pro určité druhy závodů s nepřetržitým provozem může býti rozvrh dovolené upraven jinak vládním nařízením.

§ 13. — Učňům povinným návštěvou živnostenských škol pokračovacích budiž udílena dovolená zpravidla v době, kdy se na těchto školách nevyučuje.

§ 14. — Méně výhodná ustanovení pracovních a služebních smluv o placené dovolené jsou právně neúčinná.

§ 15. — Zákon nabývá účinnosti dnem 1. května 1925 a provedením jeho pověřuje se ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Vyhlášen v částce 31. Sb. z. a n. dne 17. dubna 1925.)

Vládné nariadenie zo dňa 28. apríla 1925, č. 90, o vydávání certifikátov pracovným vysvedčeniam na roveň kladených, ktoré dosvedčujú, že osôb k brannej moci patriacich bolo užívané k úkonom, ktoré sú predmetom remeselných živností.

Vláda Československej reubliky nariaďuje podľa § 17, odst. 1., zákona zo dňa 10. októbra 1924, č. 259 Sb. z. a n. (živnostenského zákona pre územie Slovenska a Podkarpatskej Rusi):

§ 1. — (1) Osobám, ktoré riadne dokončily učebnú dobu v niektorej remeselnej živnosti (§ 1, odst. 3., položka 1.—67., zák. č. 259/1924 Sb. z. a n.) a ktorých za ich činnej služby v brannej moci bolo užívané k určitým úkonom, ktoré sú predmetom tejto remeselnej živnosti, buďte príslušnou správou dielieň vydané zvláštné vysvedčenia o zamestnaní (certifikáty), ku ktorým buď pripojená táto doložka:

»Tento certifikát, preukáže-li sa, že učebná doba v remeselnej živnosti ..... bola riadne skončená, nahradzuje podľa § 17, odst. 1., zákona zo dňa 10. októbra 1924, č. 259 Sb. z. a n, preukaz o zamestnaní pomocníckom po čas..... roku (ov)..... mesiaca (ov)..... dňa (í).«

(2) Toto vysvedčenie buď potvrdené veliteľom vojenského útvaru (úradu, ústavu), ktorému podliehajú dielne, v ktorých osoby patriace k brannej moci konaly úkony remeselnej živnosti, alebo jeho zástupcom určeným podľa platných služobných predpisov.

§ 2. — (1) Toto nariadenie nabýva účinnosti súčasne so zákonom č. 259/1924 Sb. z. a n.

(2) Prevedením jeho poveruje sa minister priemyslu, obchodu a živností v dohode s ministrom národnej obrany.

(Vyhlášeno v částce 39. Sb. z. a n. dne 8. května 1925.)

Vládné nariadenie zo dňa 28. apríla 1925, č 91, o pomocníckom zamestnaní v pomocných závodoch železničných a o vydávaní príslušných vysvedčení.

Vláda Československej republiky nariaďuje podľa § 17, odst. 2., zákona zo dňa 10. októbra 1924, č. 259 Sb. z. a n. (živnostenského zákona pre územie Slovenska a Podkarpatskej Rusi):

§ 1. — V pomocných závodoch železničných, t. j. v dielňach pre výrobu a opravu vozidiel a zariadení provodzovacích, v dielňach pre výrobu stavebných a spotrebných materiálií k účelom železničným (závodoch impregnovacích, tlačiarňach jazdných lístkov, litografických dielňach, kovárniach a pod.) a v dielňach osvetľovacích je zamestnanie pomocnícke pri remeselných výkonoch v § 2 uvedených rovnocenné zamestnaniu pomocníckemu v príslušných remeselných živnostiach.

§ 2. — V smysle § 1 sú to tieto remeselné výkony, po prípade remeselné živnosti:

a) kováčov voz ných, zámočníkov voz ných — b) uzdárov — c) zámočníkov —d) klampiarov — e) medikovcov — f) kovoliatcov, mosadzníkov — g) kolárov — h) mechanikov — i) stolárov — k) sústružníkov (tokárov) — l) sedlárov — m) čalúnnikov — n) natieračov a lakýrnikov, maliarov štítov a písma.